ל) [קדושין לא: וש"נ], (ג) [קדושין מו., ג) [לעיל יא.

וש"נ], ד) לקמן נד., כ) [לעיל יא. לקמן נד. יבמות פע.], ו) [ד"ה ריבדא

יבמות פט.], ו) [ד"ה ריבדא וד"ה כוסילתא אחר ד"ה

וד"ה כוטיננט יווי. בת רבן, ז) [דף ת.], ה) [דברים כבן, ט) [ל"ל

ה) [דברים כב], ט) [ל"ל דאמתניתא לא ה"מ כו'.

מהרש"א], י) מ"י כ"י, כ) לבעלה בטובת הנאה

כצ"ל. מהרש"א.

עו א מיי׳ פ״ב מהל׳ נערה הל׳ ז סמג

עשין נד טור אה"ע סי קעו: קעו: עו ב מיי פ"ח שם הל' ג סמג וטור שם: עח ג ד מיי שם הלי ד:

תוספות רי"ד

והמפתה לכשיוציא וכי אשתו היא. אמר אביי אימא לכשלא יכנוס. פי׳ שתמאן הוא או היא או . אבי׳ דדרשי׳ לו מדעתו. אבל אם כנסה אינו נותן כלום דכתיב גבי מפתה מהר ימהרנה לו לאשה ואם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול. תנ״ה אט״פ שאמרו המפחה ווחז נותן מיד אחד האונס ואחד התפתה בין היא ובין אביה יכולין לעכב. פי' שלא יכנסנה. בשלמא מפותה כנסנוו בשלכוא מכווות כתיב אם מאן ימאן אביה אין לי אלא אביה היא עצמה מנין ת"ל מאן ימאן . מ״מ. אלא אונס בשלמא לאשה מדעתה אלא אביה מנלן. אביי אמר שלא יהא חוטא נשכר. רבא אמר (קנס) [ק"ו] הוא מה מפתה שלא עבר אלא ע״ד יכולין לעכב אונס שעבר . על דעתה וע"ד אביה לא האונס נותן מיד לכשהיא יוצאה. פי' כגון שנתרצו שניהן בגירושין אין לה עליו כלום. מת יצא כסף . קנסה בכתובתה. ר' יוסי קנטה בכוזובותה. די יוסי ברבי יהודה אומר יש לה כתובה מנה וקיי״ל כת״ק . והמפחה את רצה להוציא מוציא מ"ט אמר רב אשי א"ק מהר ימהרנה לו מדעתו פירוש ומאי דחוז מועות פיווש ומאי וותן אם רצה להוציא יוציא מתפרש אם רצה שלא ירוום לא ירוום רדפרישוא

אר הבי מפותה גמי. יש לה לער פיסוק רגלים כמו אנוסה ואמאי קאמר אין דומה נבעלת באונס לנבעלת ברצון ואמר מורי הרב דודי ז"ל ש דאמתני' לא ה"מ למיפרך אמאי אונס חייב כיון שסופה להצטער בכך מחת בעלה דהא אפילו בעולה מצטערת בכך ואע"ג

דבא עליה עתה סופה נמי להלטער ולא תרויח כלום יו [קלת נראה דאמתני׳ פריך אמאי מפותה פטורן:

יע שיראין שלי והפטר. ואע״ג דלה המרה על מנת לפטור איכא למימר דמחמת הנאת בעילה מחלה לגמרי:

י [לכשיוציא אשתו היא. אפי׳ פיתה לשם אישות מ"מ פריד

. אשתו היא כיון דאינה לריכה גט]: בושת ופגם נותן מיד. אע"ג דאיתקש לקנס היינו לענין שניתו זה למי שוה ניתו אבל יש מקומות שפטור מהנם לגמרי וחייב ב מקומות שכנון מוקס גמנו דו כ בנושת ופגס: אין די אלא אביה היא עצמה מנין בו'. (י) תיתה לר"י במאי מיירי אי בקטנה או בנערה היאך היא יכולה למאן כיון שהאב רולה והוא יכול לקדשה בעל כרחה למי שירצה וה"ה לזה ואי בשאין לה אב או שבגרה אחר כך מה לריך קרא תיפוק ליה שיכולה לעכב שלא יהא חוטא נשכר כדקאמר אביי בסמוך וכן אביה אמאי לריך קרא לאביי ואומר ר"י דנהי שאינה יכולה לעכב על אביה שלא יקדשנה לו מ״מ מועיל מיאונה לענין שישלם קנס וכן במיאון אביה והא דתניא הכא המפתה לכשלא יכנום לריך לפרש לכשלא יכנום מדעתה ומיהו קשה דהכא דרשינן מאם מאן ימאן מ"מ שהיא יכולה לעכב ובפרק נערה (לקמן מד:) דרשינן מינה לרבות יתומה לקנס וי"ל דליכתוב או מאן מאן או ימאן ימאן מאי מאן ימאן ש"מ תרתי ובכה"ג אמרינן במרובה (ב"ק דף סה. ושם) גבי אם המנא תמנא ובהחובל (שם דף פה.) גבי ורפא ירפא ועוד נראה דלאו מיתורא דקרא דריש לה התם דאם כן מאי פריך מינה

לרבי יוסי בר' חנינא דפטר מוליא

שם רע על היתומה דשאני מפתה דרבי קרא אלא כן הוא עיקר כמו

שסופה להצמער תחת בעלה אמרו לו אינו דומה נבעלת באונם לנבעלת ברצון אלא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה צער של פיסוק הרגלים וכן הוא אומר יותפשקי את רגליך לכל עובר אי הכי מפותה נמי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה משל דמפותה למה הדבר דומה לאדם שאמר לחבירו קרע שיראין שלי והפטר שלי דאבוה נינהו אלא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה פקחות שבהן אומרות מפותה אין לה צער והא קא חזינן דאית לה אמר אביי שאמרה לי אם כמיא חמימי על רישיה דקרחא רבא אמר אמרה לי בת רב חסדא כי ריבדא דכוסילתא רב פפא אמר אמרה לי בת אבא סוראה כי נהמא אקושא בחינכי: האונם נותן מיד המפתה לכשיוציא וכו': לכשיוציא אשתו היא אמר אביי אימא לכשלא יכנום תניא נמי הכי אע"פ שאמרו "המפתה נותז לכשלא יכנום בושת ופגם נותן מיד ואחד יהאונם ואחד המפתה בין היא ובין אביה יכולין לעכב בשלמא מפותה כתיב יאם מאן ימאן אביה יאין לי אלא אביה היא עצמה מנין תלמוד לומר ימאן מכל מקום אלא אונם בשלמא איהי כתיב נולו תהיה מדעתה אלא

אביה מנלן אמר אביי ישלא יהא חומא נשכר רבא אמר ק"ו ומה מפתה שלא עבר אלא על דעת אביה בלבד בין היא ובין אביה יכולין לעכב אונם שעבר על דעת אביה ועל דעת עצמה לא כל שכן רבא לא אמר כאביי כיון דקא משלם קנם לאו חומא נשכר הוא אביי לא אמר כרבא מפתה דאיהו מצי בעציצו: אמר ליה רבא מפרזקיא לרב אשי מכדי מיגמר גמרי מהדדי

שמופה להלטער כו'. ואי חיבוט על גבי קרקע הוא וכי סופה

ליחבט על גבי קרקע תחת בעלה: שלי. בתמיה: דאבוה הוא.

דהא כל שבח נעורים ילפינן לקמן (דף מו:) לאביה והיאך היא יכולה

למחול: ו) ריבדא דכוסילתא. פונטוייר"א דפלמוא"ה בלע"ו: ריבדא.

ניהור: כוסילסת. כלי חומן מקיז.

ואית דגרסי כי תרפתא דסיכורי

והיא היא: אמרה לי אם. (א) אומנתו

היתה: בת רב חסדה. חשתו של

רבה: בת הבה סורהה. דביתהו

דרב פפח: נהמח חקושה בחינכי.

כלחם השה שגורר את החיך: אשתו

היא. וכי אשתו היא כבר דקאמר

לכשיוליה: לכשלה יכנום. שתמחן

היא או אביה או המפתה עלמו:

יכולין לעכב. שלא יכניסנה: מהיה.

משמע היא מהוה את עלמה לו:

מני מערב. שאם רנה אינו כונם

כדאמרינן לקמן" ימהרנה לו מדעתו:

אביה נמי לא מלי מערב. אי לאו

שלה יהה חוטה נשכר: הע"פ שהמרו

אוכם כותן מיד כשיוליאנה אין לה

עליו כלום. ולא אמרינן אין קנסה תחת כתובתה שהרי לאביה נותו מיד

אלא כסף קנסה הוא כתובתה וכן

אם מת יצא כסף קנסה בכתובתה:

מי מצי מפיק לה. לא יוכל לשלחה

כתיבים: כשתלה היה. חם ילתה

מאליה ותבעה הימנו גט: טעמא

מחי מקינו רבנן למובה. לשחר נשים:

מיגמר גמרי מהדדי. אונס ממפתה

לשקלים ומפתה מאונס לחמשים:

מעכב אביה נמי מצי מעכב אונם דאיהו לא מצי מעכב אביה נמי לא מצי מעכב תניא אידך אע"פ שאמרו אונם נותן מיד כשיוציא הוא אין לה עליו כלום כשיוציא מי מצי מפיק לה אימא כשתצא היא אין לה עליו כלום ימת סיצא כסף קנסה בכתובתה רבי יוסי ברבי יהודה אומר יש לה כתובה מנה במאי קמיפלגי רבנן סברי סיטעמא מאי תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה והא לא מצי מפיק לה ורבי יוםי ברבי יהודה סבר הא נמי מצער לה עד דאמרה היא לא בעינא לך: אונם שותה

653

שפירש בקונטרס לקמן דלאו מריבוי דריש אלא ה"פ לרצות יתומה לקנס דדרשינן שיש קנס כשהיא מעכבת והוא הדין דה"מ למימר לרצות בוגרת לקנס כשהיא מעכבת דדוקא בבוגרת או ביתומה יש קנס בעיכוב שלהן אבל כל זמן שלא בגרה תלוי באב והשתא דייק התם שפיר דשמעינן דסבר האי תנא שיש קנס ביחומה ולא ממעטינן ליה מדכחיב לאבי הנערה אע"ג דליכא ריבוי ליחומה כדפירשתי דאיכא לאוקמי קרא לבוגרת:

אלא אונם בשלמא איהי בו'. תימה כיון דאונס ומפתה מיגמר גמירי מהדדי להא מילתא נמי ליגמרו מהדדי כדפריך בסמוך ומאי קאמר אלא אביה מגלן וו"ל דלהאי מילסא לא גמרינן מהדדי דהא מפחה יכול לעכב ואונס שוחה בעציצו וה"ה ה"י. אין אביה יכול לעכב וה"נ קאמר אביי בסמוך ורבא לא מסחבר ליה למימר הכי כיון דאיכא ק"ו וא"ח ואיהי גבי אונס אמאי אינטריך למיכחב נילף לאביי מסברא שלא יהא חוטא נשלר ולרבא מק"ו ויש לומר דלו תהיה לאשה אינו מיותר י [דאיצטריך לעשה ולדרשות דלעיל. מהר"ס. א"נ אביי ורבא לא הוו משנו הכי אלא בתר דגלי קרא בהדיא]: בופתה ראיהו מצי מעכב. ואפי' פיתה לשם אישות יכול הוא לגרשה: מעמא מאי תקינו לה רבגן בתובה שלא תהא קלה בעיניו להוציאה. אע"ג דנמולה יש לה כמונה מן המורה זאת בעולה היא ומיהו חימה דקא פסיק וחני דבכל ענין אין לה כחובה אפילו בא עליה שלא כדרכה ובחולה גמורה היא ויש לה כחובה מן התורה דהא אם בא עליה שני יש לה קנס ולא הוי טעמא שלא תהא קלה בעיניו להוליאה חימה לר"י כיון דטעמא שלא תהא קלה בעיניו להוליאה אלמנה אמאי מקינו לה רבנן כמובה לא היה להם למקן אלא לגרושה בלבד ואומר ר"י דמחוך שהולרכו למקן בגרושה שלא מהא קלה בעיניו להוליאה מקינו נמי לאלמנה משום חינא ומיהו לכמחילה לא היו ממקנים משום חינא קשה לרשב"א הא דמניא בהחובל (ב"ק דף פט. ושם) וכן היא שחבלה בבעלה לא הפסידה כתובתה ופריך אמאי תובין לכתובתה מ בטובת הנאה ותיתיב ליה בהאי חבלה ומשני הא מני רבי מאיר היא דאמר אסור לאדם שישהא את אשתו בלא כתובה אפילו שעה אחת והשתא כיון דטעמא שלא תהא קלה בעיניו להוליאה חזבין כתובתה על מנת שאם תתאלמן אבל אם יגרשנה יהא לה כתובה דהתם לא שייך משום חינא ואומר ר״י כיון דבשאר נשים שייך חינא אף על גב דבואת לא שייך לא פלוג רבנן ואסור להשהוחה בלא כתובה לר"מ וא"מ ואמאי חני הכא יצא כסף קנסה בכתובחה ליתני מת אין לה עליו כלום דהא לא תקינו רבנן לאלמנה אלא משום גרושה והכא מכח גרושה אין לתקן לואת דהא לא מצי לגרשה ואור"י דה"ינ כיון דשייך בה חינא כמו בשאר אלמנות אין לנו לשנותה משאר אלמנות להכי איצטריך טעמא דיצא כסף קנסה בכתובתה ולא חשו במה דאין לה כתובה:

תורה אור השלם ו. אָל כָּל ראשׁ דֶּרֶךְ בַּנִית רַמַתַרְ וַתְּעַבִי אֵת יְפָיַף וַתְּפַשְׁקִי אֶת רַגְלַיִּף לְכָל עוֹבֵר וַתִּרְבִּי אֶת תַּוֹנָהְיָרְ: יחזקאל טו כה

ַּנְיְבֵּיבֶּן. יוּתְאָת אוֹ פּוּ 2. אָם מְאֵן יְמְאֵן אָבִיהָ לְתִתָּה לוֹ בֶּטֶף יִשְׁקֹל בְּמֹהַר הַבְּתוּלת: שמוח כר מז שמות כב סד 3. וְנָתַן הָאִישׁ הַשּׁבֵּב עִפָּה לַאֲבִי הַנַּעַרַ אָפָּהּ הַמִּשִּׁים כָּסֶף וְלוֹ תִהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת אֲשֶׁר עִנְּה לֹא יוּכַל שַׁלְחָה כָּל

דברים כב כט

הגהות הב"ח

יָבֶיר:

(**ה**) רש"י ד"ה אמרה וכו" אומנתו. נ"ב דילדתו אמו ומתה עי' קדושין דף לא ע"ב: (ב) תום' ד"ה אין לי וכו' תימה. נ"ב עי' פ' האיש מקדש דף מ ע"א ובמ"ש התוס' לשס:

לעזי רש"י

ייפלימיא״ה]. דקירה של

מוסף רש"י

אין לי. דיכול לממן, מלמ מביה (קדושין מו.). יצא כסף קנסה בכתובתה. ואין לה כמובה (לקמן נד.). יש לה כתובה מנה. ואע"ג שכבר נתן . כסף קנסה לאביה (שם). טעמא מאי תקינו רבנן כתובה כו'. דכל כתונת משם משום שלא מהא מלה מפט מפוט עמו להאו קמי בעיניו להוליאה תקנוה, והא לא מצי מפיק לה. כדכתיב לא יוכל לשלחה